Filosofie „osobní“

Smyslem filosofie (tj. aktivního filosofování) je najít si svou vlastní orientaci jak v životě, tak ve světě, který je kolem nás a kterého jsme nutně součástí. Odtud vyplývá zásada, že každý si musí najít a dotvořit svou vlastní, osobní filosofii, ale také, že je třeba podle té filosofie (v jejím duchu, smyslu) také opravdu žít. Proto je posledním smyslem filosofie určitým způsobem žít, nikoli z ní udělat pouze jakýsi zvláštní obor bádání a vědění. Jednota myšlení a života – právě tím se filosofie zásadně, snad lez říci: propastně liší od ne-filosofie. To pochopitelně vůbec neznamená, že si člověk může a smí žít po svém, jen když udrží integritu svého života a když najde smysl této životní integrity (nejen individuální) v hlubším vztahu k celku světa. Nikdo totiž nemůže dosahovat integrity ve svém životě, pokud do svého života nepřijme „toho druhého“, přesně „ty druhé“. Zajisté přitom zdaleka nejde jen o nějaké pouhé přizpůsobování, o ochotu se podobat těm druhým, nevybočovat z řady. Vždycky bereme ty druhé jednak jako blízké, jednak jako ty, od nichž se musíme odlišit, tj. zůstat sami sebou. (Vždycky musíme být na sebe přísnější než na druhé – už v tom je zřejmé to nezbytné odlišení, vydělení.) A tak na jedná straně znamená filosofie jakési základní porozumění vůči druhým myslitelům, ale na druhé straně vždycky jakousi nezbytnou ostrou pozornost vůči tomu, čím jsme od nich odlišní a čím oni od nás.

(Písek, 111008-1.)